

Csakazértis Manó

Nagyon-nagyon messze innen, a sok kisgyerek által ismert hatalmas és mély Óperenciás Tengeren is túl, valamint egy vakítóan fénylő és kristályos, mesebeli üveghegyen is túl található egy varázslatos, zöldellő erdő. Az erdő mélyén, apró házikójában éldegélt Csakazértis Manó. Barátai nem voltak, mivel eléggé mogorva volt, és soha senkinek sem volt hajlandó megfogadni a tanácsát. Mindig a maga feje után ment. Ez meg is látszott a házán. Az ablakok és az ajtó eléggé ferdén állt: Az apukája tanácsokkal látta el a ház építésekor, amiket ő nem fogadott meg. Így lett a lakhelye picit kesze-kusza kinézetű. A ház körüli kerítés is nagyon pici volt. Hiába mondta az egyik közeli ács, hogy nagyobb léceket vágjon, ha kerítést akar csinálni! Önfejű manónk úgy gondolta, hogy mindenkinél mindent jobban tud, és nincs szüksége senki tanácsaira. Ez a mai nap is úgy kezdődött, mint a többi. Csakazértis Manó lesétált a közeli tóhoz, hogy picit megmosakodjon. Hamar leért, és megállt a part közelében. Nem szerette a vizet, ezért óvatosan közelítette meg a tó szélét. Megmosta pici manó arcát, manó kezeit, de csak épp pár csepp víz került a testére.

Tőle nem messze egy pici béka üldögélt egy tavirózsa levelén, és őt nézte. Segítő szándékkal odaszólt a manónak:

- Csak óvatosan! - Krutty!- Vigyázz, nehogy belepottyanj a tóba! Nagyon mély, és hideg a víz!

Csakazértis Manónak több sem kellett, rögtön letámadta a békát:

- Ugyan már, tudok én magamra vigyázni! Nem félek én a víztől, és bármikor bátran belemennék! Nem hinném, hogy annyira mély lenne, mint ahogy állítod! Törődj csak a magad dolgával!

Ahogy így magyarázott, elfeledkezett az óvatosságról, és zsupsz, belecsúszott a vízbe. Nagyot csobbant, majd kétségbeesetten rúg-kapált a vízben. Manónk ugyanis nem tudott úszni. Keservesen jajveszékelt kapálózása közben.

Szerencséjére segítségére sietett a béka, aki - bár megsértődött a Manó szavain-, úgy érezte hogy kötelessége kimentenie a bajba jutottat. Belemarkolt hát a Manó ingének gallérjába, és kihúzta a partra. A manó pár köhögés kíséretében szégyenkezve, lehajtott fejjel megköszönte a segítséget.

- Én mondtam, hogy vigyázz a víz közelében! - Krutty! - Tette csipőre mérgesen a kezét a morcos kétéltű. - Talán nem ártana néha megfogadnod más tanácsát! - Mondta, majd sértődötten a tóba ugrott és eltűnt a víz alatt.

Elgondolkodott Csakazértis Manó. A békának csakugyan igaza volt, szólt előre, ő pedig nem hallgatott rá. Szégyelte magát amiért úgy megijedt, és anyámasszony katonájaként viselkedett a vízben, és amiatt is, hogy nem fogadta meg a tanácsot. Eszébe jutott, hogy évekkal ezelőtt az apukája próbálta megtanítani úszni, de Manónk nem volt hajlandó belemenni a vízbe. Akkor azt mondta, hogy feleslegesen nem tanul meg semmit, és úgy sem fog sohasem belepottyanni a vízbe. És lám-lám, most nagyon jól jött volna neki, ha legalább egy kicsit tud úszni! Ráébredt, hogy nem is olyan nagy butaság megfogadni mások tanácsait. Inkább az a rossz, ha a hozzá hasonló kismanó csak a saját konok feje után megy!

Hazaindult hát. Útközben meglátogatta szüleit, akik nagyon meglepődtek, hogy hosszú idő után ellátogatott hozzájuk. Csakazértis Manó megkérte az apukáját hogy lássa el tanácsokkal, hogyan szedhetné rendbe a ferdén álló ajtót, és ablakokat, meg a ház körüli már-már széteső kerítést. A szülei szívesen segítettek, és nem győztek csodálkozni, hogy az eddig konok, engedetlen fiúk önszántából tanácsot kér. Vendégüllätták fiúkat, aki estefelé illedelmesen elköszönt tőlük, majd hazaindult.

Otthona felé közeledve elhatározta magában, hogy másnap reggel lemegy a tópartra, elnézést kér még egyszer a békától, akit úgy leteremtett, és megkéri hogy tanítsa meg úszni. Érezte, hogy mostantól kezdve nem is kell fogadkoznia, mert tudta, hogy maga is ugyanolyan segítőkész és jó lesz, akárcsak mások, akik olyan kedvesek voltak hozzá.

Írta és rajzolta:
Pálfi Dénes